

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2017. év november hó 16. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t:

A testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2017. év április hó 5. napján kelt 10.B.675/2016/26. számú ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 15.880,- (tizenötezer-nyolcszáznyolcvan) forint bűnügyi költség megfizetésére.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék az ítéletében a vádlottat bűnösnek mondta ki a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény [Btk.] 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetében, ezért őt 1 év 6 hónap szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtön fokozatban rendelte végrehajtani, egyben megállapította, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a 2015. április 11. napjától 2016. április 13. napjáig előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról és a bűnügyi költség viseléséről is.

Az ítélet ellen - amelyet az ügyész tudomásul vett - a vádlott és a védője jelentettek be fellebbezést, annak oka és célja megjelölése nélkül.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.416/2017. számú átiratában indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla hagyja helyben az elsőfokú ítéletet, azzal, hogy a közügyektől eltiltást mellékbüntetésként tekintse kiszabottnak.

A nyilvános ülésen a védő fellebbezése célját a bűncselekmény elkövetését következetesen tagadó vádlott felmentésében jelölte meg, arra hivatkozva, hogy kétséget kizáróan nem bizonyított bűnössége. Az elmeorvos-szakértők szerint a sértett bosszúálló attitűdökkel rendelkezik, tőle egzakt válaszok nem várhatóak, ellentétesen tud és szokott is nyilatkozni, így aggályos a terhelő vallomásainak tartalma, különös tekintettel arra is, hogy O.M. tanú a házából távozó sértetten nem látta sérülés jelét, noha annak az orvos-szakértő szerint is látszania kellett volna G.M. testtartásán, továbbá Z.Gy. tanú sem észlelte, hogy a vádbeli napon a sértett az otthonában tartózkodott volna. A vádhatóságot terhelte annak bizonyítása, hogy 2015. április 10-én a délelőtti órákban találkozta-e

egymással a vádlott és a testvére. A beszerzett és az elsőfokú bíróság által értékelt bizonyítékok nem alkotnak olyan zárt logikai láncot, amely alapján kétséget kizáróan megállapítható lett volna, hogy a vádlott követte el a bűncselekményt.

A védő szerint a vádlottnál az elmeorvos-szakértők által feltárt agressziójegyekre sem lehet bűnösséget alapítani, mivel a sértett jelleme, viselkedése (az utcában többekkel keveredett konfliktusba) bárkiből kiválthatott erős indulatot.

A fellebbezések nem alaposak.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény [a továbbiakban: Be] 348. § (1) bekezdése alapján bírálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta.

Az ítélet indokolásának személyi része a vádlott előélete vonatkozásában a bűnügyi nyilvántartás adatai alapján annyiban szorul kiegészítésre, illetőleg pontosításra, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság 18.Bk.XVII.45496/2010/2. számú határozatában elbírált bűncselekmény helyesen testi sértés büntetettének kísérlete, továbbá a vádlottal szemben - az elsőfokú ítéletben hivatkozott büntetőeljáráson túl (ítélet 2. oldal utolsó bekezdés) - a BRFK X. kerületi Rendőrkapitányságon is folyamatban volt eljárás, amely G.M. sérelmére 2012. december 10-én és december 23-án elkövetett bántalmazások miatt indult.

A Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja szerint eljárva, a másodfokú bíróság az iratok alapján azzal egészíti ki a tényállást, hogy a sértett a bántalmazás időpontjában 40 éves volt.

E kiegészítéssel a tényállás megalapozott, mert felderített, hiánytalan, irathű és téves ténybeli következtetésektől mentes, így az a Be. 351. § (1) bekezdése és - részben - a 352. § (2) bekezdése alapján iránymódó volt az ítélet felülbírálata során.

A bizonyítékok értékelése során az elsőfokú bíróság a törvénysértő módon értékelte bizonyítékként a tanúkatatást végző rendőrök által készített jelentésnek O.M. és H.K.-né nyilatkozatát tartalmazó részeit, ezért ezeket a másodfokú bíróság a bizonyítékok köréből kirekeszti. A Be. 168. § (1) bekezdése szerint tanú kihallgatásáról jelentés nem készíthető, a tanú vallomását olyan jegyzőkönyvbe kell rögzíteni, amely a Be. 166. § (3) bekezdés szerint tartalmazza a mentességi okokra és jogokra [Be. 81. § (1) bekezdés, Be. 82. § (1) bekezdés] vonatkozó a Be. 82. § (2) bekezdésében meghatározott törvényi figyelmeztetéseket. A bíróság nem értékelhette volna bizonyítékként a tényállás megállapításakor a tanúknak a rendőri jelentésbe foglalt előadását, figyelemmel arra, hogy a tanúkihallgatásra vonatkozó, az előbbiekben írt garanciális szabályok nem érvényesültek. A jelentés ilyen esetben okirati bizonyítékként kizárólag annak bizonyítására alkalmas, hogy a rendőrök adott napon és helyszínen tanúkatatást végeztek és a jelentésben feltüntetett személyekhez kérdést intéztek. Nem lett volna törvényes akadálya annak, hogy az elsőfokú bíróság a tanúkat a tárgyaláson a jelentés tartalma kapcsán nyilatkoztassa, azonban erre nem került sor (H.K.-né nem is idézte a tárgyalásra).

Megjegyzendő, hogy az ítéletben eleve tévesen rögzítette a 2015. április 10-én történt tanúkatatásról készült jelentés tartalmát (ítélet 8. oldal második bekezdés), mivel H.K.-né elmondása szerint 2015. április 10-én a délelőtti órákban, 11 óra felé nem is tartózkodott otthon, mert vásárolni ment, *előző napon* - azaz 2015. április 9-én - hallotta, hogy a vádlott és a testvére veszekedtek (rendőri jelentés, nyomozati iratok 78. oldalának első bekezdése). Ezért nem is volt indokolt H.K.-né megidézése és tanúként történő kihallgatása.

Bár a jelentés szerint O.M. a sértett távozása után a vádlottat is látta elmenni a házból, a fentiekben kifejtettekben túl azért is iratellenes az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, miszerint ez is a sértett elmondását erősíti abban a körben, hogy a vádlottal egy időben tartózkodtak otthon (ítélet 9. oldal második bekezdés), mert O.M. sem a nyomozás során tanúként történt kihallgatásakor, sem a bírósági tárgyaláson nem tudott arra válaszolni, hogy a vádlott aznap otthon volt-e. Értelemszerűen így azt sem láthatta, hogy a sértett után ő is távozott-e a házból.

Egyebekben az elsőfokú bíróság törvényesen szerezte be a bizonyítékokat, azokat egyenként és összességükben megfelelően értékelte, majd kellő részletességgel és logikai hibáktól mentesen indokolta, hogy a tényállást a vádlott tagadásával szemben mely bizonyítékok alapján állapította meg.

A sérülések bekövetkezésének ténye, jellege és lehetséges oka nem volt vitatott, azt az orvosi dokumentumok és az igazságügyi orvos-szakértői szakvélemény igazolta, így az ügyben valóban az volt a kulcskérdés, hogy ki okozta G.M. sérüléseit. A cselekmény elkövetése körében a vádlott és a sértett ellentétes irányú állításait nem cáfolták, illetve erősítették a kihallgatott tanúk vallomásai, ezek közül a szomszédok (O.M., Sz.A.) annyiban tudtak az ügy szempontjából releváns információt szolgáltatni, hogy a sértett rendszeresen került konfliktusba a szomszédaival és a tágabb lakókörnyezetében élőkkel. Helyesen értékelte úgy az elsőfokú bíróság, hogy O.M. - az észlelés tartamára és körülményeire figyelemmel - nem feltétlenül láthatta az otthonából távozó sértett mozgását, testtartását a bántalmazás jeleit, e tanú vallomása tehát nem volt alkalmas annak kizárására, hogy G.M. a délelőtti órákban az otthonában szenvedte el sérüléseit. Nem merült fel adat arra vonatkozóan, hogy bántalmazására máshol vagy más(ok) által került volna sor, ilyen esetben egyébként sem lett volna oka a sértettnek, hogy ne a „tényleges” elkövető ellen kezdeményezzen eljárást, a gyakori vitatkozásaik, konfliktusaik ellenére sem volt feltárható olyan motívum, indíték, amely a testvére elleni fellépésre, alaptalan vádolásra indíthatta volna. Sőt, a tanúként tett vallomásaiból inkább az volt leszűrhető, hogy a környezetével való konfliktusai során is kifejezetten a testvérét igyekezett védeni, a konkrét ügy kapcsán a szakértők is ezzel egyező tapasztalataikról számoltak be. Az igazságügyi szakértőknek azt a megállapítását, miszerint a vádlott a számára frusztráló helyzetekben hajlamos indulatos, agresszív magatartást tanúsítani, az előélete is igazolja, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 18.Bk.XVII.45496/2010/2. számú végzésében megállított tényállás szerint szóváltást követően kialakult dulakodás során G.M.-t a földre lökte, majd őt több alkalommal ököllel oldalba és mellkason ütötte, továbbá testének bal oldalára rúgást mért.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság egyetértett a megállapított tényállással, és az ebből a vádlott bűnösségére levont első fokú bírói következtetéssel. Az elsőfokú bíróság megalapozottan indokolva, mérlegeléssel állapította meg a tényállást, ezért a felmentést célzó fellebbezések a másodfokú eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma folytán nem vezethettek eredményre.

A bűncselekmény jogi minősítése is törvényes.

Az első fokon eljáró bíróság a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket teljes körűen és helyesen tárta fel, majd azokat egymással egybevetve, összefüggéseikben és súlyuknak megfelelően értékelte. A kiszabott büntetések neme és mértéke igazodik a megállapított bűncselekmény tárgyi súlyához, a vádlott társadalomra veszélyességéhez, a feltárt enyhítő és súlyosító tényezőkhez, továbbá alkalmas a büntetések általános és speciális prevenciók céljainak elérésére is. A másodfokú bíróság - az időmúlás és a sértetti közrehatás ellenére - nem látott okot a szabadságvesztés tartamának mérséklésére, de nem volt ok a közügyektől eltiltás mértékének

csökkentésére sem. Szemben a fellebbviteli ügyészség álláspontjával, szükségtelen annak kiemelése, hogy a bíróság mellékbüntetésként szabta ki a közügyektől eltiltást, mint ahogyan a szabadságvesztésnél sem jelzi külön a bíróság, hogy a „főbüntetést” szabott ki.

Az előbbieket mellett a feltételes szabadságra bocsátásról, illetőleg annak legkorábbi időpontjáról hozott rendelkezés is megfelel a törvény előírásainak. Az elsőfokú bíróság helyesen és törvényesen rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról is. Észlelte a másodfokú bíróság, hogy nyomozati szakban a Budai Központi Kerületi Bíróság a 2016. március 22-én meghozott és 2016. március 25-én jogerőre emelkedett 42.Bny.1019/2016/2. számú végzésében megszüntette a vádlott előzetes letartóztatását és vele szemben lakhelyelhagyási tilalmat rendelt el, ennek ellenére a terhelt valóban 2016. április 13-ig volt a bv. intézetben előzetes letartóztatásban.

Törvényesek a bűnügyi költségre viselésére, illetőleg a megfizetés alóli részbeni mentesítésre vonatkozó rendelkezések is.

Ezért a másodfokú bíróság - a Be. 361. § (1) bekezdése szerint nyilvános ülésen - az elsőfokú ítéletet a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A kirendelt védőnek az iratok tanulmányozása és a nyilvános ülésen történt megjelenése folytán munkadíj és költség, illetőleg ezek általános forgalmi adója címén felmerült bűnügyi költségről a másodfokú bíróság - a Be. 74. § (1) bekezdés a) és c) pontjaiban és a Be. 338. § (1) bekezdésében írtakra figyelemmel - a Be. 381. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2017. év november hó 16. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke

. Lőrinczy Attila s.k. . Németh Nándor s.k.
előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 2017. április 5. napján kihirdetett 10.B.675/2016/26. számú ítélete a Fővárosi Ítéletábrla végzése folytán 2017. november 16. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2017. év november 16. napján

. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke